

Epistola către Evrei (3) - Stanley Bruce Anstey

Capitolul 3

Cuprinsul

Mai presus decât Moise.....	1
Preoția lui Hristos – în raport cu oamenii și cu Dumnezeu.....	1
1. Domeniul, în care Hristos Își îndeplinește slujba de Mare Preot: casa lui Dumnezeu (versetele 1-6).....	2
2. Circumstanțele în care este necesară slujba de Mare Preot a lui Hristos – pustiul (versetele 7-19)	3
A doua avertizare împotriva căderii (Evrei 3.7-19)	4
Pericolul necredinței (versetele 7-11)	4

Mai presus decât Moise

Așa cum s-a menționat în introducere, începând cu capitolul 3 și până la capitolul 10.18 este vorba despre Hristos ca „Marele Preot al mărturisirii noastre”. Acest fapt este strâns legat de intrarea Sa în cer, pentru a-Și îndeplini slujba actuală de mijlocire (Romani 8.34), după ce a făcut ispășire pentru păcat.

Preoția lui Hristos – în raport cu oamenii și cu Dumnezeu

Capitolele 1 și 2 au prezentat gloria lui Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu și ca Fiu al Omului, prezentându-L astfel ca fiind Cel care este pe deplin potrivit să fie Marele Preot al nostru. După ce L-a prezentat ca atare la sfârșitul capitolului 2, scriitorul continuă în capitolele următoare cu slujba preoției Sale. Aceasta este îndreptată atât către oameni, cât și către Dumnezeu:

- *În ceea ce privește latura umană* (Evrei 3-7):
El ajută pe cei care sunt ispitiți (Evrei 2.18), are milă de slăbiciunile noastre (Evrei 4.15), dă har și îndurare celor nevoiași (Evrei 4.16), are îndelungă răbdare cu cei neștiutori și rătăciți (Evrei 5.2) și mântuiește pe cei care se apropie de Dumnezeu prin El (Evrei 7.25).
- *În ceea ce privește latura dumnezeiască* (Evrei 8-10):
El garantează noul legământ și binecuvântările asociate acestuia pentru Israel (Evrei 8), Se oferă pe Sine lui Dumnezeu ca jertfă desăvârșită, pentru a șterge păcatul și a curăța astfel conștiința credinciosului (Evrei 9-10) și aduce lui Dumnezeu laudele sfinților (Evrei 10.21; 13.15).

Aceste două aspecte ale lucrării lui Hristos pot fi văzute în Evrei 2.17: „un Mare Preot milos și credincios” în relația cu Dumnezeu. „Milos” se referă la aspectul slujirii Sale preoțești cu privire la noi, iar „credincios” are legătură cu aspectul dumnezeiesc.

Capitolul 3

O scurtă schiță a capitolelor 3 și 4

Înainte de a începe cu funcția propriu-zisă a preoției lui Hristos în capitolul 5, scriitorul abordează câteva aspecte introductive legate de această slujbă. O scurtă împărțire a capitolelor 3 și 4:

1. Domeniul, în care Hristos Își îndeplinește slujba de Mare Preot: casa lui Dumnezeu (Evrei 3.1-6)
2. Circumstanțele, care fac această slujbă atât de necesară: pustiu (Evrei 3.7-19)
3. Odihna, spre care duce călătoria prin pustiu (Evrei 4.1-11)
4. Purtarea de grijă, pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru a ne feri de poticnire (Evrei 4.12-16)

1. Domeniul, în care Hristos Își îndeplinește slujba de Mare Preot: casa lui Dumnezeu (versetele 1-6)

În capitolele 3 și 4, scriitorul vorbește despre cei doi mari conducători din istoria timpurie a sistemului iudaic – Moise și Iosua – și îi compară cu Hristos. Din nou, el arată că Hristos este mai presus decât ei în toate privințele.

Versetele 1,2

Evrei 3.1,2: De aceea, frați sfinți, care aveți parte de chemarea cerească, luați aminte la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, la Isus, care este credincios Celui care L-a rânduit, ca și Moise în toată casa Lui.

El se adresează credincioșilor evrei ca „frați sfinți, părtași ai chemării cerești”. Aceasta este ceva cu totul diferit în comparație cu ceea ce ei cunoșteau ca iudei în Israel și la care luaseră parte. Odinioară, ei erau frați într-o chemare națională a lui Dumnezeu, cu speranțe pământești și o moștenire pământească (Deuteronomul 7.6-8). Dar când L-au primit pe Hristos prin credință, au fost „scoși” din această chemare pământească și au devenit parte a ceva nou, pe care Dumnezeu a creat-o: Adunarea (Faptele apostolilor 26.17). Numindu-i „părtași ai chemării cerești”, ei sunt văzuți în poziția lor creștină cu o chemare cerească.

Ca și creștini, ei sunt acum chemați să-și ațintească privirea la „Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre”, „care este credincios Celui care L-a rânduit, ca și Moise în toată casa Lui”. După cum am menționat, în capitolele 1 și 2 L-am avut în fața noastră pe Hristos ca „Apostol” al mărturisirii noastre. Hristos ca „Mare Preot” al mărturisirii noastre se află acum în fața noastră în capitolele 3 până la 10.18.

Scriitorul îl prezintă pe Moise în versetul 2, pentru a compara credincioșia lui cu credincioșia lui Hristos (Numeri 12.7). Vedem aceasta în cuvintele „ca și”. Hristos a fost credincios Celui care L-a rânduit (Dumnezeu).

Tripla măreție a lui Hristos față de Moise

Versetele 3,4

Evrei 3.3,4: Pentru că El a fost învrednicit de o glorie cu atât mai mare decât Moise, cu cât cel care zidește are mai multă onoare decât casa însăși. Pentru că orice casă este zidită de cineva; dar Cel care a zidit toate este Dumnezeu.

După comparație, scriitorul continuă enumerând trei mari diferențe între Hristos și Moise:

Capitolul 3

În primul rând: Hristos, Marele Preot al mărturisirii noastre, „a fost învrednicit de o glorie cu atât mai mare decât Moise, cu cât cel care zidește are mai multă onoare decât casa însăși”. „Casa”, pe care Moise a construit-o și în care a slujit, era cortul pământesc din pustie (Exodul 25-30). Ea era doar o imagine sau un „model” al casei pe care a construit-o Hristos și în care El slujește: întregul univers (Evrei 8.2,5; 9.23). Scriitorul Îl descrie ca fiind Cel care a zidit „toate”. Astfel, Moise a slujit doar în modelul casei propriu-zise. Domeniul slujirii ca Mare Preot a lui Hristos este, prin urmare, incomparabil mai mare. Pentru ca nimeni să nu înțeleagă greșit cine este adevăratul constructor al casei lui Dumnezeu, scriitorul adaugă: „Dar Cel care a zidit toate este Dumnezeu.” Astfel, Hristos este aici pus pe picior de egalitate cu Dumnezeu și, în același timp, separat de Moise, așa cum Creatorul este mai presus de creatură.

Versetul 5

Evrei 3.5: Și Moise, în adevăr, a fost „credincios în toată casa Lui”, ca servitor, spre mărturie a celor ce urmau să fie vorbite după aceea; ...

În al doilea rând: slujba lui Moise a servit ca „mărturie a celor ce urmau să fie vorbite după aceea”. Adică, slujba lui a mărturisit despre „bunurile viitoare” (Evrei 9.11; 10.1), despre lucrurile pe care le-a introdus Hristos. Și aceasta arată din nou că Hristos este mai mare decât Moise.

Versetul 6

Evrei 3.6: ... dar Hristos este ca Fiu peste casa Lui; a cărei casă suntem noi, dacă, în adevăr, păstrăm cu tărie până la sfârșit îndrăzneala și lauda speranței.

În al treilea rând: Moise era un „slujitor” în casa Lui, dar Hristos este „Fiu peste casa Lui (Dumnezeu)”. Desigur, un fiu este mai mare decât un slujitor. Fiul risipitor a înțeles această diferență și a spus: „Nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi” (Luca 15.19).

În ceea ce privește casa lui Dumnezeu, scriitorul ne spune că în epoca creștină ea are o altă semnificație: „a cărei casă suntem noi”. Cei care cred în Domnul Isus Hristos sunt considerați astăzi casa spirituală a lui Dumnezeu. Noi suntem „zidiți împreună, pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu în Duh” (Efeseni 2.22; 1 Petru 2.5). Prin faptul că credincioșii sunt prezentați ca și „casă a lui Dumnezeu”, învățăm că ne aflăm în domeniul în care Hristos Își exercită slujba preoțească.

Scriitorul continuă: „dacă, în adevăr, păstrăm cu tărie până la sfârșit îndrăzneala și lauda speranței”. El menționează acest fapt, deoarece exista posibilitatea căderii. Pe de altă parte, cei care aparțin cu adevărat casei lui Dumnezeu vor dovedi acest fapt „păstrând cu tărie”. Aceasta arată că statornicia pe calea credinței este dovada că credința este adevărată.

2. Circumstanțele în care este necesară slujba de Mare Preot a lui Hristos – pustiu (versetele 7-19)

Căile lui Dumnezeu se caracterizează prin faptul că El pune la încercare fiecare mărturisire. Toți, cei care aleg calea credinței și astfel se fac una cu poziția creștină în această lume, sunt testați, pentru a se vedea dacă sunt autentici sau dacă le lipsește autenticitatea. Niciun alt loc nu este mai potrivit pentru aceasta decât „pustiu”. Vorbim acum despre pustiu în sens figurat. Israel a trecut printr-un mare pustiu, plin de pericole și vrăjmași, în călătoria sa din Egipt spre Canaan, unde credința lui a fost pusă la încercare. În același fel, credincioșii în Domnul Isus trec printr-un loc

Capitolul 3

plin de pericole și încercări spirituale, în timp ce umblă pe calea credinței în această lume. Această perioadă de încercare și învățare din experiența noastră creștină poate fi descrisă ca fiind călătoria noastră prin pustiu (Romani 5.3-5; 1 Petru 5.10).

Deci, pustiuul este locul în care autenticitatea mărturisirii noastre este pusă la încercare în circumstanțele pe care le întâlnim. Ne arătăm autenticitatea, prin perseverența pe calea pe care am ales-o, în ciuda greutăților pe care le întâlnim. Aceleași circumstanțe dezvăluie și starea adevărată a unui simplu mărturisitor, care părăsește terenul creștin; aceasta înseamnă apostazie. Exact asta s-a întâmplat în grupul acesta de evrei, care mărturiseau credința în Hristos. Încercările și persecuțiile, de care au avut parte, au arătat că majoritatea aveau o credință adevărată. Cu tristețe, aceleași încercări au dovedit și că alții nu aveau o credință adevărată: în cele din urmă, au renunțat la mărturisirea credinței și au părăsit calea.

Împrejurările pustiuului necesită ajutorul lui Hristos, și astfel, în a doua parte a capitolului 3, scriitorul ajunge să vorbească despre exercitarea slujirii ca Mare Preot a Domnului Isus. Dacă un credincios apelează la aceasta (Evrei 7.25), el va fi păzit pe cale și astfel „va păstra cu tărie până la sfârșit”.

A doua avertizare împotriva căderii (Evrei 3.7-19)

Pericolul necredinței (versetele 7-11)

Versetele 7-11

Evrei 3.7-11: De aceea, după cum zice Duhul Sfânt: „Astăzi, dacă veți auzi [auziți] glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în răzvrătire, în ziua ispitirii în pustiu, unde părinții voștri M-au ispitit, încercându-Mă, și au văzut lucrările Mele patruzeci de ani. De aceea, M-am mâniat pe generația aceasta și am spus: «Ei întotdeauna rățăcesc cu inima și n-au cunoscut căile Mele!» Astfel am jurat în mânia Mea: «Nu vor intra în odihna Mea!»”

Aceasta îl determină pe scriitor să facă o a doua avertizare împotriva căderii din credință. Într-o paranteză, el citează din Psalmul 95, pentru a le arăta evreilor consecințele grave ale părăsirii căii credinței. Acesta este primul dintre cele cinci citate din acest psalm. Circumstanța la care se referă psalmistul era necredința lui Israel în Cades-Barnea, așa-numita „amărăciune” (Numeri 13-14). Țara promisă era înaintea lor; tot ce trebuiau să facă era să creadă în Cuvântul DOMNULUI transmis prin Moise, să intre în țară și să o ia în stăpânire. Dar ei erau plini de necredință și au refuzat. Copiii lui Israel au provocat mânia DOMNULUI refuzând să intre în țara Canaan, pe care Dumnezeu le-o dăduse.

Cele zece ispite

„Amărăciunea” din Cades a fost a zecea oară când Israel a ispitit pe DOMNUL în primii doi ani ai călătoriei lor prin pustiu (Numeri 14.22). Cele zece ispite sunt următoarele:

1. Nu au avut încredere în DOMNUL la Marea Roșie în ceea ce privește armata lui Faraon (Exodul 14.11,12; Psalmul 106.7).
2. Au pus la îndoială înțelepciunea DOMNULUI în călăuzirea lor prin pustiu (Exodul 15.24).
3. Au cerut pâine, pentru a-și potoli pofta (Exodul 15.2; Psalmul 78.18).
4. Au încercat să adune mană într-o zi de sabbat (Exodul 16.27,28).
5. S-au îndoit că DOMNUL era cu adevărat printre ei (Exodul 17.2,7; Psalmul 78.19,20).
6. S-au închinat vițelului de aur (Exodul 32.7-14; Psalmul 106.19).

Capitolul 3

7. Au murmurat împotriva DOMNULUI (Numeri 11.1-3).
8. Au râvnit mâncarea Egiptului (Numeri 11.4-9).
9. L-au criticat pe conducătorul lor, Moise (Numeri 12.9).
10. Au disprețuit țara promisă (Numeri 14.1-5; Psalmul 106.24,25).

Primele cinci ispite au avut loc înainte de darea Legii, când Israel se afla încă într-o perioadă de har înaintea lui Dumnezeu și, prin urmare, nu trebuia să simtă încă consecințele păcatelor sale. Ultimele cinci, însă, au avut loc după darea Legii, când poporul era responsabil pentru legământul său cu DOMNUL (Exodul 24) și, prin urmare, trebuia să simtă consecințele păcatelor sale sub forma diferitelor lovituri ale judecății lui Dumnezeu.

Când scriitorul citează Scriptura, așa cum face aici în versetele 7-11, el transmite evreilor o avertizare, care vine direct din Cuvântul lui Dumnezeu. El se referă la cel care rostește această avertizare ca fiind „Duhul Sfânt” (el nu spune „așa cum vorbește David”). Prima avertizare a fost deci dată de Fiul (Evrei 2.1-4), iar a doua avertizare a fost dată de Duhul Sfânt. Nu putea fi mai clar că Dumnezeu le vorbea aici! Gravitatea acestui fapt ar trebui să-i trezească la realitate. Este semnificativ și faptul că scriitorul citează din Psalmul 95 la timpul prezent: „După cum *zice* Duhul Sfânt...”. Chiar dacă aceasta a fost scris cu sute de ani în urmă, Duhul Sfânt încă vorbește prin aceste cuvinte. Astfel, acesta este Cuvântul „viu” al lui Dumnezeu (Evrei 4.12). El spune: „Dacă auziți glasul Lui...” Folosirea cuvântului „dacă” indică condiția disponibilității și ascultării.

Versetele 12,13

Acum, scriitorul aplică citatul:

Evrei 3.12,13: Luați seama, fraților, ca nu cumva să fie în cineva dintre voi o inimă rea de necredință, ca să se depărteze de la Dumnezeu cel viu, ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, atât timp cât se spune „Astăzi!”, ca nici unul dintre voi să nu fie împietrit prin înșelăciunea păcatului.

Când el folosește aici cuvântul „frați”, se referă la legătura naturală pe care o avea cu compatrioții săi din „neamul lui Israel” (Filipeni 3.5) – nu ca în versetul 1, unde se referă la creștinii „din casa credinței” (Galateni 6.10). Intenția sa în acest pasaj nu putea fi exprimată mai clar. Evreii puteau cădea în același păcat al „necredinței”, care caracterizase vechiul Israel și care dusese la pieirea lui în pustiu! Dacă nu ascultau glasul lui Dumnezeu, inimile lor se „împietreau prin înșelăciunea păcatului”, așa cum se întâmplase în Israel în vechime.

Două feluri de inimi

În Epistola către Evrei apar două tipuri de inimi:

1. „O inimă rea” de necredință, care s-a îndepărtat de Dumnezeu (Evrei 3.12). Aceasta este apostazia. Cuvântul „apostazie” este folosit și în 2 Tesaloniceni 2.3; Evrei 6.6; Luca 8.13 și 1 Timotei 4.1. După cum s-a menționat în introducere, numai un creștin cu numele poate face aceasta, îndepărtându-se de creștinism. Așadar, o inimă rea a necredinței nu se referă la credincioșii care, în slăbiciunea lor, cad sau se răcesc pentru o scurtă perioadă de timp. (Slăbiciunea credinței în viața unui credincios nu este însă tema avertismentelor din această epistolă; aici este vorba despre întoarcerea de la Dumnezeu, despre apostazie).

Capitolul 3

2. „O inimă sinceră”, care se apropie în siguranța deplină a credinței (Evrei 10.22). Asta va face un adevărat credincios, care este bine instruit în adevărurile prezentate în această epistolă.

Faptul că trebuie să ne încurajăm zilnic din cauza „înșelăciunii păcatului” arată că trebuie să fim adesea împreună cu frații noștri. Nu ne putem încuraja dacă ne vedem rar! Deci, este datoria noastră, ca păzitori ai fraților noștri, să avem grijă de sufletele celorlalți.

Versetul 14

Evrei 3.14: Pentru că avem parte de Hristos, dacă, în adevăr, ținem cu tărie, până la sfârșit, începutul încrederii, ...

În timp ce versetele anterioare ne avertizează împotriva căderii, acest verset ne încurajează să mergem înainte pe calea credinței. După cum s-a menționat, credincioșii din această epistolă sunt considerați parte a unei noi generații a creației. Ca atare, ei poartă nume precum „fii” ai lui Dumnezeu (Evrei 2.11), „frați” ai lui Hristos (Evrei 2.11) și „părtași” ai lui Hristos (Evrei 3.14). Aceste expresii arată relația noastră cu Domnul ca și Cap al acestei generații. (Legătura noastră cu Hristos ca și Cap al trupului Său, ale cărui mădulare suntem noi, este o altă relație și nu este tema Epistolei către Evrei.) Scriitorul dorește să clarifice aici că adevărații credincioși își arată autenticitatea credinței lor „ținând cu tărie, până la sfârșit”.

Versetul 15

Evrei 3.15: ... întrucât se zice: „Astăzi, dacă veți auzi [auziți] glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii”.

Acum, scriitorul revine la citatul din Psalmul 95, pentru a sublinia un alt cuvânt cheie din acesta: „astăzi”. Aceasta arată că era imperios să auzim glasul lui Dumnezeu și să răspundem imediat în mod corect.

Trei întrebări provocatoare

Versetele 16-19

Evrei 3.16-19: (Pentru că cine au fost aceia care, după ce au auzit, s-au răzvrătit? Oare nu toți cei care au ieșit din Egipt prin Moise? Și pe cine S-a mâniat patruzeci de ani? Nu pe cei care păcătuiseră, ale căror rămășițe pământești au căzut în pustiu? Și cui a jurat El că nu vor intra în odihna Lui, dacă nu celor care n-au ascultat? Și vedem că n-au putut să intre, din cauza necredinței.)

Într-o altă intercalare, scriitorul vorbește din nou despre istoria lui Israel în pustiu, pentru a ilustra efectele păcatului necredinței. Cu trei întrebări provocatoare, el subliniază gravitatea faptului că o inimă rea și necredincioasă poate fi foarte ușor ispitită de păcat. Această ispită împietrește inima, astfel încât ea nu mai este receptivă la avertismente. O persoană, care are o inimă atât de împietrită, nu va mai părăsi calea care duce la pieire. Da, este într-adevăr foarte grav.

În primul rând, el întreabă: „Pentru că cine au fost aceia care, după ce au auzit, s-au răzvrătit?” Au fost doar câțiva? Nu, a fost întreaga mulțime: „toți cei care au ieșit din Egipt prin Moise” (Evrei 3.16). În același fel au fost încercați și destinatarii scrisorii, și dacă nu răspund cu credință la Cuvântul lui Dumnezeu, și ei s-ar putea „răzvrăti” împotriva Lui.

Capitolul 3

În al doilea rând, el întreabă: „Pe cine S-a mâniat patruzeci de ani?” Au fost „cei care păcătuiseră, ale căror rămășițe pământești au căzut în pustiu” (Evrei 3.17). La ce se referă scriitorul aici depășește ziua ispitei; aici este vorba despre întreaga călătorie a lui Israel prin pustiu. La sfârșitul celor patruzeci de ani, întreaga generație care disprețuise țara cea bună a fost „nimicită” (Deuteronomul 2.14,15). Dumnezeu, în acțiunea Sa de guvernare, a exercitat o judecată dreaptă asupra lor: au murit în pustiu. În același fel, o lovitură similară a judecății divine ar putea lovi pe evrei, dacă ar fi necredincioși, și i-ar putea lua de pe acest pământ printr-o moarte prematură! De fapt, aceasta s-a întâmplat cu mii dintre ei prin mâna romanilor între anii 66 și 70 după Hristos.

În al treilea rând, el întreabă: „Cui a jurat El că nu vor intra în odihna Lui?” Erau cei care „au fost neascultători” (sau „nu au crezut”, vezi nota de subsol în traducerea Elberfelder - Evrei 3.18). Rezultatul final pentru toți cei care nu au crezut a fost că nu au putut intra în odihna lui Dumnezeu în țara Canaan. Acesta a fost cazul majorității israeliților. Ei nu au ajuns niciodată în țara aceea și nu au cunoscut odihna asociată cu ea. În același fel, aceia dintre evrei, care nu au crezut, nu vor intra nici ei în odihna eternă a lui Dumnezeu! Fie că este vorba de atunci sau de astăzi, „necredința” este cea care împiedică oamenii să intre în odihna lui Dumnezeu. O simplă mărturisire nu este suficientă pentru a duce o persoană în cer și în odihna lui Dumnezeu.

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/der-brief-an-die-hebraeer-3-a12220.html>

Tradus din *The Epistle to the Hebrews. The New and Living Way of Approach to God in worship in Christianity*

Christian Truth Publishing 2017